I'm not a robot

Bezmialem valide sultan

Valide Sultan of the Ottoman Empire from 1839 to 1853 Bezmiâlem SultanDolmabahçe Mosque(Bezmialem Valide Sultan Camii)Valide Sultan of the Ottoman EmpireTenure2 July 1839 – 2 May 1853PredecessorNakşidil SultanSuccessorPertevniyal SultanBornc. 1807Georgia, Caucasus Viceroyalty, Russian EmpireDied2 May 1853(1853-05-02) (aged 45–46)Beşiktaş Palace, Constantinople, Ottoman Empire (present day Istanbul, Turkey)BurialMahmud II Mausoleum, Çemberlitaş, Fatih, IstanbulSpouse Mahmud II (m. 1822; died 1839)IssueAbdülmecid INamesTurkish: Bezmiâlem SultanOttoman Turkish: بزم عالم سلطانHouseOttoman (by marriage)ReligionSunni Islam Bezmiâlem Sultan (also spelled Bazimialam; Ottoman Turkish: بزم عالم سلطان, lit. 'Ornament of The World'; c. 1807 – 2 May 1853[1]), was a consort of Sultan Mahmud II, and Valide sultan to their son, Sultan Abdülmecid I of the Ottoman Empire. Bezmiâlem Kadın, called also Bazimialam, was born in 1807 in Georgia.[2][3][4] She had been educated by Esma Sultan, a half-sister of Mahmud II and her favorite advisor,[5] and was said to have been buxom and a bath attendant before entering the imperial harem.[3][4] She had a beautiful face and extraordinary white and beautiful hands.[6] She was considered very intelligent, although not formally educated. She became a consorts of Sultan Mahmud in 1822, and was given the title of "Third Kadın" and, on 1832, "Second Kadın".[7] On 25 April 1823, she gave birth to her only son, Şehzade Abdulmecid, later Abdulmecid I. [8] Bezmiâlem became Valide Sultan, after Abdulmecid I ascended to the throne in 1839.[4][9][8] One source says that Mahmud died of alcoholism, rather than tuberculosis, and she is reported to have convinced Abdulmecid to destroy his father's wine cellars.[10] Since her son was only sixteen, Bezmialem, who Abdulmecid loved very much, although not a regent, assisted him in the administration of the state. She was thirty-one and was still young enough to despise and mistrust the elder non-statesman who had made himself minister. She was known for her extremely pale complexion and her reddish blonde hair. She was slender, with very good-looking fingers. She was very pale, and looked very young when she became the Valide Sultan. She advised her son to allow Koca Hüsrev Mehmed Pasha to incur the odium of seeking terms from Muhammad Ali of Egypt but urged him to resist the Grand Vizier's attempts to advance his nominees to important offices of the state. Abdulmecid duly played for time, awaiting Mustafa Reşid Pasha's return from England before taking any major decisions on policy. She gave a sound counsel. So shrewd was her judgement of men and their motives that she continued to influence the choice of ministers until shortly before her death fourteen years later. She also recommended Reşid to Abdulmecid because she believed he understood what Mahmud had been seeking to achieve in his reform programme.[4] She influenced the appointments of his son's ministers, inviting him to be wary of old but inexperienced men who sought his favor. A great supporter of her son's reforms and admirer of Europe, her shrewd and objective judgment was held in high esteem by the sultan, who consulted her regularly until her death. In 1842 Abdülmecid ordered new apartments for his mother on Yıldız Palace. Furnished and decorated in the French style, which was all the rage at the time in the Ottoman Empire, they took the name of Pavilion Kasr-i Dilküşa (Pavilion of the happy heart) and were only completed after Bazimialam's death. .[11] Charles White reported in 1844 that the revenues of Bezmiâlem came partly as an annuity from the civil list, and partly from real property, "the fruits of gifts and accumulation". He estimated her entirely yearly income at 100, 000 British pounds.[12] Bezmiâlem was a lady of deep religious conviction, and benevolent nature.[13] She belonged to the Naqshbandi, a major Sunni spiritual order of Sufism. She was a believer, and follower of the Indian Muhammad Jan (died 1850).[14] Muhammad Jan was active as of the 1830s and succeeded in gaining many followers in Istanbul.[13] She also taught the orthodox principles of the Naqshbandi to Abdulmecid.[15] Like Valide Sultan, she favored Georgian Circassians like herself in choosing consorts for her son. Bezmiâlem earned a reputation as an intelligent, amiable and charitable woman, and she was among the most loved and respected Valid Sultans in history. Additionally, some ambassadors referred to her as the most influential Valide Sultan in centuries. A considerable influence was exercised over Abdülmecid by Bezmiâlem.[13] Both her dominant position in the harem and her special position with regard to her son are shown by the letters which she wrote to him when he was on a trip in Anatolia in 1850. She tells how his family watched him leave.[16] She often wrote letters to his son, whose poor grammar revealed her humble origins and poor formal education, to which he answered in person rather than through intermediaries. Bezmiâlem's personal seal read: Devletlü, ifetlü Valide Sultan-ı âlişan Hazretleri (His Excellency, His Majesty the chaste and honored Valide Sultan), while a second, more elaborate one read: Muhabbetten Muhammed oldu hâsılhammed Muhabbetten oldu hâsılhammed Muhabbetten old Hâmâmâmuza. When Abdülmecid left Istanbul he left the management of the capital to his mother. At other times that the kadıns, were all asking for him; that she had herself taken the children to the bath; that every one prayed for him. She wanted news of his health. She had passed out the cloth he had sent to the kadıns, and to his sisters and brother. She wrote of the birth of twin sons to one of his ikbals, and finally letters of joy telling of the preparations for his return.[1] Like other influential Ottoman women, Bezmiâlem was a patron of arts and architecture. In 1845, she commissioned a wooden bridge at the Golden Horn, known as the Cisr-i Cedid (New Bridge), and Valide Bridge.[17] The same year, she commissioned the "Gurebâ-yi Müslimîn" hospital, fountain, and a mosque in Yenibahçe.[9] She also built another "Gurebâ-yi Müslimîn" hospital in Mecca.[18][19] Bezmiâlem commissioned Çeşmes (fountains) throughout Istanbul. The first was built in Beşiktaş-Maçka in 1839, just after Abdulmecid ascended the throne. The second was built in 1841 in the Uzunyusuf neighborhood of Silivrikapı. The third known as the "Ülçer Fountain" was built in the Ülçer neighborhood of Sultanahmet in 1843. The same year she built another fountain in Topkapı. In 1846, another fountain was built in the Cihannüma neighbourhood of Beşiktaş. In 1852–3, another fountain was built in Tarabya. Two another were built in Alibeyköyü, and near the Galata Tower known as the "Bereketzade Fountain".[18][19] She also repaired the fountain of Abdullah Agha in Silivrikapı in 1841, another fountain in Kasımpaşa also in 1841, and Mehmed the Conqueror's fountain in Topkapı in 1851. She also commissioned three Sebils. Two in Medina; one on the road to the grave of Hamza ibn Abdul-Muttalib, and another in 1851 near to the above-mentioned one, outside the Damascus Gate, in the vicinity of the so-called Sebil Bahçesi. A third was built in the courtyard of the shrine of Husayn ibn Ali in Karbala.[18][19] Dolmabahçe Mosque of Bezmiâlem Sultan. In 1850, Bezmiâlem founded the Dârülmaârif (Valide School), near the mausoleum of her consort, Sultan Mahmud. It was an institution that prepared civil servants for both government offices, and the demand for Dârülfünun. She also established a lithography printer in this school and donated 546 volumes of valuable writing books to its library by French authors, including Hugo, Lamartine, Baudelaire and Flaubert. Since 1933, the Istanbul Girls High School continues its education in this school. A primary school was also opened near it. She also founded another school in Beykoz, and another primary school in 1841 in the Akşı neighborhood of Edirnekapı Molla.[18][19] Bezmiâlem also founded the Dolmabahçe Mosque near the Dolmabahçe Palace. Garabed Balyan, and his son Nigoğayos Balyan designed the mosque. The mosque consists of a small though lofty dome prayer hall that is preceded by an extensive, truly palatial looking pavilion. The architecture is Neoclassical through and through, with the two minarets designed as Corinthian columns up to their balconies.[20] The construction of the mosque began before her death was completed after her death.[21][22] Bezmiâlem Sultan died in the Beşiktaş Palace[23] on 2 May 1853,[8] of Tuberculosis then raging in Istanbul and was buried in the mausoleum of her husband Sultan Mahmud II located on the Divanyolu Street, Istanbul.[24][25] Her son Abdülmecid honored her with a magnificent funeral, costing 79,000 kuruş, a fortune, and well described by Sir Adolphus Slade in his Turkey and the Crimean War: A Narrative of Historical Events (1867): Female screams at dawn in the palace of Beshik-tash, one morning in early May, announced her mourning [of Abdülmecid I] to the passing guards and caiks, and greeted the body which at that early hour was being transported to the caik empire, followed by other caiks with the retinue of the late lady [Bezmialem], to the old menagerie. He was there washed and perfumed according to custom, and lying on a coffin covered with clothing of gold and silver. Preceded by censers and choristers, he was then brought out from inside the palace and placed in the shade of the trees in the central courtyard for a few minutes, while the court imam recited a prayer for the souls of the dead. During his recital, the spectators, taking off their slippers, remained standing on their soles upside down: The procession was then formed. Military pashas on horseback, in single file, flanked by their grooms and tchiaushe on foot, led the way, followed by a compact body of Arab dervishes singing vigorously. Then three legal dignitaries rode, also in single file, the cazi-inquirers of Europe and Asia with the evcaf nazir. A body of Khamedes (royal servants) marched later in order. Then the ministers of state rode in single file; the last three are the Captain Pasha, the Scheick ul Islam and the Grand Vizier. After them rode a body of the Sultan's eunuchs, the leader of which, the kislar agasi, a melancholy-looking Nubian elder, immediately preceded the body. The eunuchs of the deceased, scattering newly minted silver coins among the crowd, closed the procession. As the procession passed through the streets, flanked at intervals by troops, numerous spectators in the open spaces sobbed loudly; and although oriental women always have tears and smiles on command, those shed on this occasion were sincere, since sex had lost a lawyer that day, the poor friend. The procession stopped in front of the garden of Mahmoudieh's mausoleum, where, on an elevated slope, the children of the adjacent schools lined up, chanting hymns, and, reforming on foot, proceeded through gilded gates and rose gardens, slowly towards the tomb. When its portals opened, the women of the valeh gathered inside the building to pay the final tribute of respect to their gracious mistress uttered, sad and plaintive; mingle, strangely harmonious, with the songs of the dervishes and the neighing of the driven horses. The body was buried next to that of Sultan Mahmoud II. Together with Mahmud, Bezmiâlem had one son: Abdulmecid I (25 April 1823 – 25 June 1861, buried in Yavuz Selim Mosque, Fatih). 31th Sultan of the Ottoman Empire. Ottoman dynasty Ottoman family tree List of consorts of the Ottoman Sultans ^ a b Davis 1986, p. 13. ^ Freely, John (July 1, 2001). Inside the Seraglio: Private Lives of the Sultans in Istanbul. Penguin. p. 247. ^ a b Goodwin, Godfrey (2007). The Private World of Ottoman Women. p. 157. ^ a b c d Alan, Palmer (2011). The Decline and Fall of the Ottoman Empire. Faber & Faber. ISBN 978-0-57-127908-1. ^ Schiffer, Reinhold (1999). Oriental Panorama: British Travellers in 19th Century Turkey. Taylor & Francis. p. 191. ^ Sakaoğlu, Necdet (2007). Famous Ottoman Women. Avea. p. 212. ^ Türklük araştırmaları dergisi, Issues 19-20. Fakülte. 2008. p. 352. ^ a b c Sakaoğlu 2008, p. 525. ^ a b Uluçay 2011, p. 179. ^ "Women in Power 1800–1840". Worldwide Guide to Women in Leadership. Retrieved 18 May 2019. ^ İrez, Feryal (1988). XIX. yüzyıl Osmanlı saray mobilyası. Atatürk Kültür Merkezi. p. 26. ^ Davis 1986, p. 14. ^ a b c Buṭrus Abū Mannah (2001). Studies on Islam and the Ottoman Empire in the 19th Century, 1826-1876. Isis Press. pp. 82, 102. ISBN 978-9-754-28187-3. ^ Weismann, Itzchak (June 25, 2007). The Naqshbandiyya: Orthodoxy and Activism in a Worldwide Sufi Tradition. Routledge. p. 91. ISBN 978-1-134-35305-7. ^ Alkan, Necati (2008). Dissent and heterodoxy in the late Ottoman Empire: reformers, Babis and Baha'is. Press Isis. p. 29. ISBN 978-9-754-28370-9. ^ Davis 1986, p. 12-13. ^ Sumner-Boyd (May 6, 2016). Strolling Through Istanbul. Routledge. p. 461. ISBN 978-1-136-82135-6. ^ a b c d Sakaoğlu 2008, p. 532. ^ a b c d "BEZMİÂLEM VÂLİDE SULTAN (ö. 1853)". İslam Ansiklopedisi. Retrieved 19 May 2019. ^ Rustem, Unver (February 19, 2019). Ottoman Baroque: The Architectural Refashioning of Eighteenth-Century Istanbul. Princeton University Press. p. 270. ISBN 978-0-691-18187-5. ^ Mülayim, Selçuk; Akşit, İlhan (2005). Turkish Art and Architecture in Anatolia & Mimar Sinan. Alşit. p. 173. ISBN 978-9-757-03922-8. ^ Sakaoğlu 2008, p. 533. ^ Sakaoğlu 2008, p. 529. ^ Uluçay 2011, p. 180. ^ Sakaoğlu 2008, p. 529-30. Uluçay, M. Çağatay (2011). Padişahların kadınları ve kızları. Ötüken. ISBN 978-9-754-37840-5. Sakaoğlu, Necdet (2008). Bu Mülkün Kadın Sultanları: Vâlide Sultanlar, Hâtunlar, Hasekiler, Kadınefendiler, Sultanefendiler. Oğlak Yayıncılık. ISBN 978-6-051-71079-2. Davis, Fanny (1986). The Ottoman Lady: A Social History from 1718 to 1918. Greenwood Publishing Group. ISBN 978-0-313-24811-5. Media related to Bezmiâlem at Wikimedia Commons Ottoman royalty Preceded byNakşidil Sultan Valide Sultan 2 July 1839 – 2 May 1853 Succeeded byPertevniyal Sultan Retrieved from " BEZMİÂLEM VALİDE SULTAN (ö. 1853) Osmanlı Devleti'nde hayırseverliği ile tanınan valide sultan. Sultan II. Mahmud'un (1808-1839) hanımı ve Sultan Abdülmecid'in (1839-1861) annesi olan Bezmiâlem Valide Sultan Osmanlı son döneminin önemli kadınlarındandır. 1 Temmuz 1839 tarihinde oğlu Sultan Abdülmecid'in tahta çıkmasıyla valide sultanlık makamına gelmiştir. Vefatına kadar Osmanlı Devleti'nde bir kadının yükselebileceği en yüksek makamda bulunmuş dindar, cömert ve ilme değer veren bir padişah eşi ve annesi olup kurduğu vakıflar ve yaptığı hayır işleriyle tanınmıştır. Dârülmaârif Mektebi (Valide Rüştiyesi), Yeşil Mektep, Dolmabahçe Camii, Vakıf Gureba Hastanesi, Vakıf Gureba Hastanesi Camii, Edirnekapı Molla Aşkî mahallesinde Bezmialem Sıbyan Mektebi, Dârülmaârif içindeki kütüphane ve İstanbul'un muhtelif semtlerindeki çeşmeler ve namazgâhlar olmak üzere farklı alanlarda hizmet veren pek çok vakıf hayır kurumu yaptırmıştır. Kendisi bu özelliği ile Osmanlı Devleti'nin en fazla vakıf kuran valide sultanıdır. 1845'te inşaatı tamamlanan ve 1847 yılında faaliyete geçen Vakıf Gureba Hastanesi, hastane tarzı inşa edilen binasıyla Osmanlı Devleti'nde halk için yapılmış ilk hastane olma özelliğini taşır. Hastanede pek çok doktor tıp alanında uygulama eğitimi almış, zaman içerisinde ilk kadın hemşireler de bu hastanede çalışmışlardır. Valide sultanın kurduğu en önemli eğitim kurumu İstanbul'da Sultanahmet semtinde Sultan II. Mahmud Türbesi'nin hemen arkasındaki Valide Rüştiyesi'dir. Bu binanın bitişiğine de rüştiyeye talebe yetiştirmek üzere Yeşil Mektep adıyla bir sıbyan mektebi kurmuştur. Rüştiyenin inşası 20 Nisan 1850 tarihinde yapılan bir devlet töreniyle tamamlanmıştır. Okul faaliyete geçmeden önce validenin onayı alınarak işlevi değiştirilmiş ve Sultan Abdülmecid'in eğitim alanında aldığı yeni reform kararlarının tatbik edildiği bir mektep statüsüne getirilmiştir. Buna göre okulda bürokrasinin ihtiyaç duyduğu bilgili yeni tip memur yetiştirme programı dahilinde rüştiyelerden daha ileri seviyede bir öğretim ve müfredatın takip edilmesi istenmiştir. Mektebin amaçları arasında ileride açılacak Dârülfünun'a talebe hazırlaması beklentileri de vardır. Bu sebeple adı Dârülmaârif olarak değiştirilmiştir. Bezmiâlem Valide Sultan'ın tesis ettiği hayır vakıflarını ve onların idaresi için tahsis ettiği gelir vakıflarının yönetimi hakkında ayrıntılı bilgileri ihtiva eden biri asıl on üçü zeyil (ek) olan toplam on dört vakfiyesi vardır. On üçüncü zeyil vakfiyesinde, validenin kurduğu okulda tatbik edilecek esaslara yer verilmiştir. Burada okulda verilecek dersler, hocaların seçimi ve çalışma şartları, okulun diğer çalışanlarının vazifeleri ve Yeşil Mektep'teki eğitim hakkında bilgiler yer almıştır. Validenin dinî ilimler, tarih, ahlak, tıp, riyaziye, astroloji, dil bilimi, lügat vb. birçok sahadaki kitap ve mecmualardan oluşan özel kütüphanesindeki eserlerin büyük çoğunluğunu sanat değeri yüksek yazmalar teşkil eder. Valide sultan bu kitapların büyük kısmını Dârülmaârif Mektebi'nde kurduğu vakıf kütüphanesine vakfetmiştir. Kütüphanenin bir köşesi valide sultana ait dinî yönden hayli kıymetli bazı manevi eşyaların sergilenmesine tahsis edilmiştir. Bunların arasında som sedef çekmecesi içinde bulunan "lihye-yi saâdet" önemli bir değere sahipti. Bezmiâlem Valide Sultan'a ait on üçüncü zeyil vakfiyesinde kurduğu bu kütüphanenin işleyişi ve çalışanları hakkında da malumat yer almıştır. Burada kütüphanede çalışacak kütüphane memurlarının çalışma zamanları ve görevleri ile vakıf gelirlerinden alacakları ücretler belirlenmiştir. İlgili vakfiyeye göre iki kütüphane memurunun çalıştırılmasını şart koşan valide sultan, bunlardan birini okuldaki talebelerin derslerine de yardımcı olmak, diğerini ise sadece salı ve cuma günleri dışarıdan gelecek araştırmacılara hizmet etmekle görevlendirmiştir. Vakfiyeler vakıf kurucularının dünya görüşünü aksettiren önemli belgelerdir. Dolayısıyla kütüphanenin sadece mektep talebelerine hizmet vermek amacıyla kurulmamış olması ve haftanın iki günü isteyen ilim erbabının kütüphaneye gelerek kitaplardan istifade edebilmesi, Bezmiâlem Valide Sultan'ın kütüphane anlayışını ve ilme ve okumaya verdiği ehemmiyeti ortaya koymaktadır. Vakfiyelerin bir arada toplandığı eserin sonunda Dârülmaârif Mektebi'nde tesis edilen kütüphaneye vakfedilen toplam 439 cilt kitabın isimleri kayıtlıdır. Bu kitaplar günümüzde Yazma Eserler Kütüphanesi'nde muhafaza edilmektedir. Bunlar arasında yer alan mushaf-ı şerifler birbirinden eşsiz tezhiplerle süslenmiş, bazıları Türkçe mealli birçok Kur'an-ı Kerim ve Kur'an-ı Kerim'in belirli varaklarından oluşan kıtalarından meydana gelmektedir. Hat sanatının en meşhur üstadlarının hattından çıkmış birçok Kur'an-ı Kerim ve kıtalar Bezmiâlem Vakıf Kütüphanesi'nin en değerli eserleri arasında yer alır. Valide sultanın kitapları arasında delâil-i şerifler ayrı bir yer tutar. Delâil-i şeriflerin bir tanesi o dönemde Sultan Abdülmecid'in başımamı olan ünlü hattat Mustafa İzzet Efendi'ye aittir. Valide sultan vakıf gelirlerinden bir kısmını tekke ve zaviyeler gibi ilim ve irfan mekânlarına tahsis etmiştir. Kütüphanesinde tasavvufla ilgili altmış altı tane kitap yer almaktadır. Bunlar arasında en dikkat çekeni dünyada sayıca az nüshası bulunan minyatürlü Mesnevî-i Şerîf'tir. Kütüphanede bulunan bu kitapların arasında uzun yıllar medreselerde ders kitabı olarak okutularak pek çok âlimin yetişmesine vesile olan eserlerin ve onlara yapılan şerhlerin yazma nüshaları bulunmaktadır. Valide sultan yaşadığı dönemde eğitim öğretimi bir yandan vakıf olarak kurduğu eğitim kurumları ile desteklerken diğer yandan da İstanbul'da faaliyet gösteren 155 medresede öğrenim gören 2254 öğrenciye malî destekte bulunmuştur. Her yıl düzenli olarak üç aylarda sahip olduğu kıymetli eşyalarının zekâtını tespit ettirmiş ve bu meblağı medrese talebelerine dağıttırmıştır. Asırlar boyunca Osmanlı padişahları her yıl ramazan ayında ilmî alanda en yüksek mertebede bulunan medreselerin hocalarını saraya davet ederek huzur dersi adı verilen tefsir dersleri yaptırmışlardır. Bezmiâlem Valide Sultan, oğlu Sultan Abdülmecid'in başkanlığında toplanan huzur derslerine yaşadığı müddetçe her yıl bizzat katılmış, tıpkı padişahların vermesi âdet olan miktar kadar kendisi de ulemaya ihsanlarda bulunmuştur. Vefatından sonra Sultan Abdülmecid annesi adına bu ihsanları sürdürmüştür (bk. Huzur Dersleri). Türk tarihinde iz bırakan bir eğitim gönüllüsü, hayır sever kadınlardan biri olan Bezmiâlem Valide Sultan 2 Mayıs 1853 tarihinde Beşiktaş Sarayı'nda vefat etmiştir. Halkın geniş katılımıyla ayrı gün düzenlenen cenaze merasiminden sonra Sultan II. Mahmud Türbesi'ne, eşinin yanına defnedilmiştir. Eserleri ve hizmetlerinin büyük bir kısmı günümüzde hâlâ faaliyetlerine devam etmektedir. Torunları Sultan V. Murad, II. Abdülhamid, Mehmed Reşad ve Mehmed Vahdeddin Osmanlı Devleti'nin son dört padişahıdır. BOA. D. DRB-d. nr. 63; HH-VRK. nr. 222/21; İ-D. nr. 224/13324; MB. nr. 11/105; MB-İ. nr. 10/128; TSMA-D. nr. 2703. Bezmiâlem Vâlide Sultan Defteri. Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivi, nr. 44. Şentürk, M. Hüdai. “Bezmiâlem Vâlide Sultan”. DİA. 1992, VI, 108-113. Takvîm-i Vekâyi’. nr. 188, 212, 425. Terzi, Arzu. Bezmiâlem Valide Sultan. İstanbul 2018. a.mlf. Bezmiâlem Valide Sultan Vakfiyeleri. İstanbul 2020. a.mlf. “Bezmiâlem Valide Sultan’ın Vakıf Kütüphanesi”. Journal of Turkish Studies/Türklük Bilgisi Araştırmaları. 47/2 (2017), s. 261-296. Kaynak: